

Finansminister havde den Vane, kort efter at han havde sendt en saadan Opfordring ud i Livet, selv at anvise Vejen til at gaa bort fra Opfordringen. Blandt de overordentlig mange udmærkede politiske og parlamentariske Egenskaber, som den højtærede tidligere Finansminister har, findes som bekendt ikke Evnen til at staa fast, og det forekommer mig, at den højtærede nuværende Finansminister — hvad man undertiden ogsaa har kunnet høre paa hans Kolleger, naar de beklagede, hvor streng han var, og at de ikke kunde komme igennem med den ene og den anden Ting, som de ønskede gennemført — har vist større Evne end den tidligere Finansminister til at fastholde den Linie, som er nødvendig for Tiden: at man maa holde igen paa Bevillingerne baade de store og de smaa; og naar disse hans Bestræbelser ikke har bragt større Resultater, er det ikke hans Skyld, men Grunden er den, at de politiske Forhold er saaledes for Øjeblikket, at det kun er i det ene Ting, Finansministerens Politik paa dette Omraade har kunne faa et Flertal bag sig.

Men da det ærede Medlem Hr. N. Neergaard saaledes bistaaet af det ærede Medlem Hr. Korsgaard havde søgt at reducere sin Efterfølger, havde naturligvis det ærede Medlem noget i Baghaanden, nemlig det bekendte „hvis“: hvis — og hvis — og hvis — saa var det blevet meget værre — hvis den højtærede Regering havde gennemført det Forslag — og det Forslag — og det Forslag — saa var Resultatet blevet frygteligt! Men den ærede tidligere Finansminister, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, ved jo, at til det ene „hvis“ hører et andet „hvis“. Hvis Udgifterne var blevet forøget, saa maatte den nuværende Regering ifølge hele sin Politik — og paa dette Omraade har den ikke vist noget Tegn til at fravige den — ogsaa have søgt Hjæmmel til at faa Indtægterne forøget. Der ligger jo allerede i dette Ting Lovforslag, som, da vi nu synes at skulle slutte Samlingen, ikke kommer til endelig Behandling, men som, hvis de blev vedtaget, vilde give Statskassen nogen Styrkelse. Det er ganske klart, at hvis den ene og den anden af disse Udgiftsforøgelser var gaaet igennem, maatte Finansministeren ogsaa have søgt at skaffe forøgede Indtægter til Dækning.

Maa jeg i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som omtalte Aldersrenteforslaget, at han skildrede vor Stilling til dette Forslag ganske forkert. Hans Opmærksomhed maa paa dette Tidspunkt for en Gangs Skyld have

svigtet ham. Det ærede Medlem sagde nemlig, at vi blankt tiltraadte den højtærede Indenrigsministers Aldersrenteforslag, og ikke desto mindre kom det tilbage til Tinget med et langt mindre Udgiftsbeløb, saa han troede, at det i Virkeligheden var de mere nøgterne Socialdemokrater, som havde foraarsaget dette. Det forekommer mig, at jeg maa fritage de socialdemokratiske Medlemmer i Aldersrenteudvalget for saaledes ud fra en vis Betragtning bevidst at ville have forandret Ministerens Forslag i finansiel Henseende. Det er nemlig lige det modsatte, der er Tilfældet, idet vi fra vor Side ved Aldersrenteforslagets første Behandling — hvad vi for øvrigt paa ny fastslog ved tredie Behandling, saa ogsaa paa det Tidspunkt maa det ærede Medlem Hr. Korsgaards Opmærksomhed have svigtet ham — udtalte, at ved at forhøje Taksterne over hele Linien, baade for dem, som efter alles Mening havde det for smaat, og for dem, som man mente fik tilstrækkeligt, ja, for nogles Vedkommende endog mere end tilstrækkeligt, nemlig de Personer, som havde supplerende Indtægter, vilde man foretage en skematisk Forhøjelse, som vi ikke kunde gaa med til; vi mente, at det var de ringest stillede, dem, som intet havde at lægge til Aldersrenten, man burde komme til Hjælp. Saa det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som naturligvis nødig vil give os et fra hans Side saa rosende Prædikat som at have været finansielt nøgterne, bliver ikke desto mindre nødt til at indrømme os, at vi har taget dette økonomiske Hensyn, idet vi, hvad vi ogsaa fremhævede, mente ved en saadan Omlægning af alle Aldersrenteudgifterne at kunne naa mere for et mindre Beløb, nemlig større Imødekommethed over for dem, der virkelig trængte dertil.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gik efter sine finansielle Betragtninger over til et samlet Overblik over Regeringens Ledelse af Lovgivningsarbejdet, og denne Del af hans Foredrag var virkelig interessant ved den næsten kaade Tone, som var over den. Den ærede Ordfører for Venstre begyndte med at svælge i Nederlag, det var, ligesom han vilde tage Oprejsning for sine egne i denne Tilfredsstillelse af en glubende Appetit. Det ærede Medlem maatte jo erindre den bitre Ting, at han gik ud til Valget efter ikke at have kunnet faa gennemført en Valutaordning, end ikke i det Ting, hvor han skulde have et Flertal, hvilket dog af Nederlag maa siges at være det politisk vanskeligste at bære. Men